

Rozhovor s čistou vodou

Miroslav Hájek

Trochu jsem přemýšlel, komu dát slovo v závěrečném díle série rozhovorů Mezi námi. Ale jen chvíli. Záhy mi došlo, že to musí být někdo... nebo přesněji něco, co ani pomlouvání a handrkování kolem voleb nedokáže zkazit, něco, co existuje déle, než jeden lidský život obsáhne a čehož hodnota roste.

Popravdě řečeno mě nejprve napadlo udělat rozhovor s přírodou kolem nás. (Jako předsedu místní organizace Českého svazu ochránců přírody mě ten nápad snad omlouvá.) Ale když jsem zvážil, jaký má současná populace k přírodě a její ochraně dost lhostejný vztah, nápad jsem zapudil.

Místo toho jsem svůj poslední rozhovor udělal s čistou vodou; konkrétně s jednou studánkou. Protože přírodu – tu vem v očích mnoha lidí třeba čert, ale vodu snad vnímá většina jako věc pro život docela důležitou. Což si jaksi uvědomí zpravidla, až když otočí kohoutkem na prázdko...

A protože jsme se rozhodli v naší velkopopovické organizaci ČSOP každý rok obnovit jednu studánku v okolí obce, obrátil jsem se žádostí o rozhovor na první z pramenů...



Studánko, můžeš se představit...

Vygooglit si mě můžete na 49°55'50.433"N, 14°38'35.296"E, v katastrální mapě na lesním pozemku 156/1 k. ú. V. Popovice. Jsem tím pramenem, který vyvěrá na Bartoškách, asi sto metrů pod lesní cestou, vedoucí po vrstevnici od bytovek ke staré skládce zeminy v ohybu příjezdové silnice 107. Vpravo je taková odbočka k chatě a naproti ní začíná úžlabina podél lesní školky vedoucí až do zatáčky silnice. Tam jsem doma.

Čím jsi výjimečná?

Ničím. Jako většina studánek. Snad jen tím, že vlastně mám tři prameniště s čistou lesní vodou, která pak se stéká a jako jeden z přítoků napájí Mokřanský potok.

Ale přece jen... vedle místních starousedlíků, kteří tě znají, se o tobě dozvědělo i pár lidiček mladší generace...

...jo, to Pepík Čistý s Frantou Rašnerem se rozhodli mě trochu poupravit fasádu...

Jak moc trochu...?

Tedy abych byla spravedlivá, z gruntu. Do nedávna jsem vlastně ani moc nebyla studánkou, jako spíš bahništěm rozdupaným lesní zvěří. To oni dovezli dvě fúry obrovských balvanů (s podporou technických služeb a dvou párů ochotných rukou otce a syna Brožových) a ty pak sami dotahali na kolečku od cesty, aby mohli zbudovat to, co vidíte na obrázcích. Jedno prameniště schválně nechali pro porovnání i po vyčištění prakticky v původním stavu, další dva prameny vydláždili kameny

na dva různé způsoby tak, že by měly odolat i kopýtkům zvěře, která je zvyklá ke mně chodit pít.

A ty děti na obrázcích?

To jsou třetíci z naší školy, kterým připadla za doprovodu paní učitelky Ptáčkové úloha symbolicky dokončit dílo stlučením dřevěného žebříčku. Pak už následovala jen malá oslava, o níž se postaraly s kytarou a svými zvuknými hláskami děvčata od paní ředitelky Valentové ze zušky. Milé to bylo. Hned jsem se cítila tak nějak hezčí, důležitější.

Závěrem dovolu autorovi malou osobní doušku:

Jsou tomu skoro čtyři roky, kdy jsem začal pro Velkopopovický zpravodaj psát bez nároku na honorář pravidelný seriál rozhovorů se zajímavými lidmi, kteří mají vztah k naší obci. Tímto 36. pokračováním jsem se rozhodl skončit.

Ne, že by mi došly náměty, s kým rozhovor udělat; zaplaťpámbu zajímavých lidí je kolem nás dost. Důvodem není ani to, že by o rozhovory nebyl zájem. Naopak, občas zazněla i pochvala (což v novinách, stejně jako v životě vůbec, není běžné, lidi spíš kritizují, než chválí); a seriál rozhovorů se dočkal i ocenění, když loni úspěšně reprezentoval Českou republiku ve finále mezinárodní novinářské soutěže.

Avšak v nejlepším je dobré přestat.

Každopádně kdyby po přečtení rozhovoru i jen pár z několika tisícovek čtenářů VP Zpravodaje letmo na okamžik napadlo, že existují třeba i jiné hodnoty, než co nejsilnější a netlustší auto, nejrozložitější obrazovka a nejrychlejší telefon ... pak energie a čas, který jsem věnoval přípravě seriálu rozhovorů Mezi námi, nepřišla úplně vničit...

